

EWA PRZYDRYGA

**BLÍŽ, NEŽ
MYSLÍŠ**

THRILLER

**BLÍŽ, NEŽ
MYSLÍŠ**

Copyright © by Ewa Przydryga 2020

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Robert Pilch, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1878-8 (pdf)

EWA PRZYDRYGA

**BLÍŽ, NEŽ
MYSLÍŠ**

VENDETA

Mé mámě

Peklo je prázdné, všichni ďablové jsou zde.

William Shakespeare: Bouře

Prolog

Přesouvám v prstech řetízek rolety, abych do koupelny pustila trochu slunce. Jasná koule stojí v zenitu. Ostré a pronikavé paprsky kontrastují s podzimní sychravostí, příkrádající se ze všech stran. Otřesu se, podvědomě se zachumlám do záhybů velkého svetru a kolem pasu si stáhnu pásek. Dívám se na ulici. Není na ní ani človíčka, jen lampa v závanech větru rachotí jako kovový plaz z levného fantastického filmu. Rackové, poplašení tím zvukem, se vznesou a mizí nad korunami stromů. A ve mně roste neklid.

Vracím se do kuchyně a sahám do tašky s nákupem pro plastovou láhev, zatímco druhou rukou stahuju roletu do poloviny. Zaměstnám tak tělo, aby se nenechalo vyprovokovat k další epizodě. Když se ocitnu v bezpečné tmě, je pro mě snadnější uspořádat si v hlavě běžné myšlenky – těsně k sobě, jednu vedle druhé. Oběd pro hosty penzionu, faktury,

nové závěsy a povlečení, vypočítávám další body dnešního pracovního plánu. Na umyvadlo postavím láhev s mýdlem a hranou dlaně mačkám pumpičku tak dlouho, dokud se mi na prsty nenalepí kapka zlatavé tekutiny. Cítím sladkou vůni manga, možná s příměsí nějakého citrusu, asi limetky. Je docela příjemná. Přesto ztuhnu. Bez varování se probudí můj vnitřní radar. Už vím, že se vracejí.

Co to bude teď? Kterého místa se šrámy minulosti dotknou tentokrát? Snažím se to nějak odhadnout.

To ta vůně mýdla. Necítila jsem ji už přes dvacet let. Probouzí uspanou bestii, která se tenhle měsíc vrací už potřetí. Cítím, jak se křehké základy toho, na čem jsem tak tvrdě pracovala, úplně rozpadají.

Vzpomínky, vybledlé a časem rozmazané kdesi na okraji mého podvědomí, znovu ožívají a útočí na mě. Jako na rozkaz se stěny koupelny prohnou dovnitř a připraví mě o prostor i vzduch. Chci utéct, třeba aspoň do ložnice, zavřít oči a schoulit se pod peřinou, ale těch pár kroků teď znamená propast, kterou nedokážu zdolat. Místo toho jen zírám na tyrkysové kachličky na zdi. Zlehka se vlní. A já zase ustupuju tomu, co se skrývá v temných zákoutích mé psychiky a co se teď dostává ke slovu. Najednou mě opouští veškerá vůle bojovat.

Podobné bitvy jsem svedla už mockrát. *Flashbacky* – tak tomu říká moje terapeutka. Ten strohý lékařský pojem se vine i knihami, které jsem četla, abych je lépe poznala, až znovu přijdou. Víím, co jsou zač a co se mnou dělají. A taky víím, že je musím přetrpět, i když mi při myšlence na další střet naskakuje husí kůže. Spolknu paniku, která se mi hromadí v krku, olíznu si vysušené rty. A i když nezavírám

oči, protože se až příliš bojím toho, co můžu spatřit pod víčky, přesto k tomu nezávisle na mé vůli dojde. Vzpomínky jsou jako vždycky výrazné – s hlasy, pohyby, vůněmi. Z posledních sil zavru poklop toalety a posadím se na ni. Prsty u nohou se zapírám o podlahu.

Na patře už cítím chuť narozeninového dortu, čokoládového krému a máty, a když přimhouřím oči, vidím, že dávno zapomenutým dvoukřídlým oknem se dovnitř prodírá paprsek jasného světla. Stěny jsou obložené dřevěným táflováním a z čerstvě navoskovaných parket stoupá vůně pasty na podlahu. Mám na sobě jen bílé tričko s Růžovým panterem, umazané od bláta. Jsou to mé osmé narozeniny, vzpomínám si. Než si sundám tričko a vlezu do vany, vykouknu pootevřeným oknem. Z chodníku stoupají obláčky šedivé mlhy, připomínky nedávné bouřky, která trochu ochladila červnový žár a s ním i hněv mé matky. Další stopy bouřky jsem nanosila do domu na podrážkách svých oblíbených červených adidasek. Hania udělala to samé. Zbytky bláta se ocitly i na celtové plachtě, kterou jsem předtím stáhla z hromady polen. Chtěla jsem z ní vyrobit dvě superhrdinské peleríny. Stačilo by jen vzít nůžky a plachtu na několika místech rozstříhnout. Samozřejmě až tu nebude máma. Později jsem od ní znovu uslyšela, že už toho má dost, že nejsem hodná holčička a že mám na sestru špatný vliv.

Je to pravda, ráda jsem si navzdory máminým neustálým zákazům a příkazům všechno dělala po svém. Teď na to naštěstí přišla příliš pozdě, až po tom, co jsme se v našich nových superhadrech, polepených malými stříbrnými hvězdičkami, stačily skutálet z pahorku přímo do kaluže.

Se smíchem rušícím ticho v zahradě jsme na sebe hodi-
nu předtím nalepovaly hvězdičky a věřily, že nám každá
z nich dá kouzelnou moc. Dětské fantazírování. Neviditel-
nost, schopnost procházet zdmi, umění číst myšlenky, dar
rozumět štěňatům – to je jen pár z mnoha vlastností, díky
nimž jsme se tehdy stávaly výjimečnými.

Ostatně ani na jedné z nás On, ten někdo nahoře, ne-
šetřil bujnou představitostí, takže jsme opravdu věřily, že
dokážeme víc. Hania, i když jí byly teprve čtyři roky, hltala
všechno se stejným nadšením a zvědavostí jako já. Spojovala
nás přitom jakási nepřetržitelná nit porozumění a vlastní
svět, vystavený na tom, který nás ve skutečnosti obklopoval.
Obzvlášť od chvíle, kdy se z něj vytratil náš táta. Je snadné
domyslet si, že jsme po téhle zábavě obě vypadaly jako
prasátka vyválená v bahně. Divoké a šťastné.

Pamatuju si, jak se máma při pohledu na nás mračí a za-
kládá si ruce na prsou. Jak její noha nervózně dělá důlek
v trávě. „Marš do vany,“ volá a já v jejím hlase cítím, že
nepřipustí odpor. Pak sedíme s Haniou v té staré předvá-
lečné vaně na mosazných lvích tlapách, ponořené do pěny.
Naše trička a šortky končí v pračce, superhrdinské peleríny
v koši. Třídění řízené máminým naštváním. „Ještě, ještě
trochu,“ prosí Hania, takže bez váhání otevírám lahvičku
tekutiny s mangovou vůní a obě ji rukama rozmícháváme
ve vaně. A v tu chvíli se pod našimi prsty jako po kouzel-
ném zaříkadle začínají tvořit bílé obláčky. Kulaté, oválné,
beztvaré, zvláštní. Sotva přes ně vidím svou sestru, fyzicky
tak nepodobnou mně samotné.

*Kromě očí. Nika je celá Marie, Hania jako by vypadla z oka
tátovi, říkali o nás.*

Pod jemnou kůží mé sestry prosvítá síť fialkových žilek. Drobné ručičky veslují ve vodě, prstíky čechrají hřebínky pěny. Zářivé, skoro bílé vlasy a ty obrovské modré oči jí dávají vzhled někoho, kdo není z tohoto světa. Úplně jako by byla skřítek nebo možná elf z pohádek, které jsem jí často vyprávěla. Dívám se na ni tak, jak jsem se už později nikdy na nikoho nedívala.

Tělem mi teď probíhá jakési teskné chvění, chci zastavit pohled na tuhle chvíli ještě na okamžik, možná dokonce na celou věčnost. Jen aby má sestra byla v bezpečí. U srdce cítím ocelové sevření. Děje se tak z prostého důvodu: srdce dobře ví, co bude dál.

V té materializující se paralelní realitě se mé dospělé já sveze na konejšivě chladnou podlahu. Přitisknu se k ní tváří. Zapírám se nohama o stěnu a koušu se do rtu. Jenže je to stejně k ničemu. Dokonce mě to ani neznectliví. Další scéna se zjeví ve svém nejvýraznějším zobrazení a pohltní jak modré kachličky, tak mé nohy a chodce za oknem. Celý prostor.

Znovu slyším Haniu. Směje se a já pro nás vymyslím novou hru. Odlepju si z těla hvězdičky, které z nás máma ještě nesundala, a zdobíme jimi zevnitř vanu.

„Jdu pro ručníky. Pohlídej ji,“ řekne nad mojí hlavou máma a věnuje mi jakoby nepřítomný pohled.

V tu chvíli si všimnu, že má zarudlé, skelné oči; možná z nevyspaní nebo zase plakala. Znáám ten obličej. Máma se už na mě nezlobí, prostě je smutná. Přikývnu a stín její pohublé postavy ještě chvíli tančí přede mnou, než úplně zmizí. Uplyne chvilka, než se vrátím k zábavě, tentokrát si nasadím na hlavu „věneček“ z pěny.

„Hanio, koukni,“ říkám malé sestře, ukryté za hradbou z pěny.

Jenže ona neodpoví.

„Hele, neblbni,“ dodám hlasitěji a šťouchnu pod vodou do její nohy.

Když se prsty prodírám pěnou, voda hněvivě šplouchá. Za jejími dalšími vrstvami ale má sestra není. Ráznými pohyby cákám vodu přes okraj vany, zachvátí mě příval zděšení. Hania zmizela, dochází mi. Víím, co to znamená. Uplyne vteřina, možná dvě. Ponořím hlavu, ale jen kousek, protože skoro okamžitě narazím na Haniu. Je těžká a bezvládná jako japonská panenka v kimonu, kterého jsme měly zakázáno se dotýkat, natož si s ním hrát. Tahám Haniu za ruce, a když se mi konečně podaří zvednout její hlavu nad hladinu, sotva v ní poznávám svou sestřičku. Holčička v mých rukou má zavřené oči a vlasy, které se jí lepí k tváři, se stácejí do mokřých pramínků, některé se kroutí po obličeji, další se derou do úst.

„Hanio!“ Několikrát ji udeřím do tváře. „No tak, prober se!“

Pořád nereaguje a mnou otřásá křečovitý pláč.

„Mami! Mami!“ volám do hluché prázdnoty chodby.
„Mami! Hanie se něco stalo!“ křičím z plných plic.

Ale odpovídá mi jen ticho a tlumené světlo, které se pořád line chodbou. S každou další vteřinou mi čím dál víc umdlévají ruce, v jednu chvíli už se mi ji jen stěží daří udržet. Ani náhodou ji nezvládnou vytáhnout z vany. V hlavě mám jenom prázdno, které nakonec rozežene jediná smysluplná myšlenka. Přitisknu Haniu k okraji vany, trhnu za špunt a dívám se, jak voda pomalu odtéká. Když už zůstává jen pěna, pokládám Haniu na dno a sama se vyplazím ven.

Asi běžím, i když mám nohy jako z olova, takže místo aby mě nesly, dělají jen neohrabané kroky. Vnitřní kompas mě vede do prádelny.

Najdu mámu nad hromadou ručníků a dalších ještě nevyžehlených věcí. Vypadá, jako by si nad ní prostě zdřímla. Štouchám do ní, vzlykám jí nad hlavou, dostávám ze sebe slovo za slovem. Když jí dojde, co říkám, vyskočí na nohy. Můj děs se odráží i v jejích očích. Je jako mechanická loutka. Uháním za ní a bedlivě sleduju každý její další pohyb – dívám se, jak vytahuje Haniu z vany, jak přikládá hlavu k její tváři, jak jí ucpává nos a vdechuje vzduch do úst.

„Volej záchranku, devět devět devět!“ sotva slyším, i když máma ve skutečnosti křičí.

Zjevně okamžitě udělám, co mi přikázala, protože o několik okamžiků později slyším spěšné klapání bot a před očima se mi míhají bílé pláště. Táhne se za nimi ten sterilní pach, který nenávidím. Je mi špatně. To, co sanitáři dělají za zavřenými dveřmi, trvá nekonečně dlouho.

Pořád mokrá a nahá se tisknu do kouta pokoje, jen abych zůstala co nejlíže dveřím. Když zvedám pohled, za oknem se rozprostírá prázdný prostor oblohy – můj jediný kanál hovorů s tátou. Touhle cestou ho prosím o pomoc, i tentokrát věřím, že mi odpoví. Místo očekávaného Haniina hlasu ale po chvíli slyším jiný hlas. Je to máma. Vydá ze sebe tentýž strašný zvuk, který jsem z jejích úst slyšela jen jednou – před několika měsíci, když na naše dveře zaklepal ramenatý chlápek v uniformě. Pamatuju si, jak obyčejným, lhostejně plochým hlasem oznámil, že měl táta nehodu.

Ten okamžik nejistoty trvá ještě minutu, možná dvě. Nakonec se dveře s ostrým cvaknutím otevírají dokořán

a v chodbě se objeví mladý saniták, kterému je něco přes dvacet. V jeho tváři hledám nějaké popření nebo aspoň náznak naděje. Ale vidím, jak zabodává pohled do podlahy a napíná všechny obličejové svaly. V rukou drží bílou látku, z které něco trčí. Když zaostřím pohled, všimnu si, že je to několik krátkých blondatých vlasů. Nebýt jich, pořád bych se křečovitě držela naděje. Ale vlasy už trochu oschly, vyklouzly zpod látky a ničím nezadržované se jí rozsypaly po zádech. Světlo, které na ně dopadá, tvoří kolem hlavy něco jako svatozář. Jasný kruh mi víří před očima, postupně se vytrácí a nakonec mizí.

Znovu získávám kontrolu nad svým dospělým tělem a nařizuju mu zamířit do postele. Tentokrát mě poslechne. Zachumlaná do vlněné deky dovolím skutečnému světu, aby se pomalu vrátil na své místo. Nádech za nádechem kotvím v bezpečném přístavu a vyplouvám nad hladinu té vzpomínky, černé jako dehet. Dýchám. Hruď se zvedá a klesá v rovnoměrném, pravidelném rytmu.

„Nádech. Výdech. Nádech. Výdech,“ opakuju ustálenou formulku.

Kapitola prvńí

12. října 2018

Den

Za plotem se kroutí ulice mokrá po dešti, nad níž poletuje první podzimní listí. Hnané proudícím větrem se na okamžik ponoří do oblaku výfukových plynů, které za sebou nechal autobus. Nad hlavou se mi rozprostírá čistá plocha blankytu. Je v ní něco konejšivého. Scházím ze schodů, беру za kliku a branka mě pouští ven. Vrhnu rychlý pohled na chodce, kteří lhostejně kráčí kolem aut zaparkovaných u obrubníku. Pomalu jsem se naučila rozeznávat jejich obličej. Na opačné straně ulice si po chodníku vykračuje místní krasavice – má vysoké podpatky, je kostnatá a zrzavá, má bledou kůži pokropenou pihami. Vypíná před sebe velká trčící ňadra. Otřesu se. Prý takové jako ona určují nejnovější

kánony krásy – trochu výstřední trend, řeknu si, kterému nevyhovuju. Zrzka má na vodítku tlustého ratlíka a vypouští z úst kroužky cigaretového dýmu. Nezvedá pohled od displeje smartphonu. Její oplzlé chichotání a skousnutý ret mi naznačují, s kým si asi vyměňuje prasarňičky. Vsadila bych se, že její plešatící manžel teď sedí za stolem v kanceláři a nemá ani ponětí o milenci, který chodí nejmíň dvakrát týdně šukat jeho ženu. Jak to vím?

Co moje paměť sahá, pozoruju, prožívám a píšu. Proč? Nejjednodušší by bylo vysvětlit to jakousi vnitřní potřebou, která mi se střídavými úspěchy pomáhá zvládat mou vlastní, poměrně komplikovanou realitu. Chci ale věřit, že tvorba příběhů má i nějaký jiný, vyšší cíl. Nepřišla jsem na svět jenom proto, abych si prostě jen odbyla svou porci nádechů a výdechů. Nemám v úmyslu naslepo uběhnout ten vražedný maraton a ukončit ho, aniž bych věděla kdy a kde.

Ale než k tomu dojde, chtěla bych po sobě nechat nějakou stopu. Ať už to bude záblesk v něčím oku, úsměv, anebo možná slza.

Takže píšu, tedy přesněji řečeno psala jsem s nadějí, že se budu moct podělit o to, co pro ostatní bude dobrým impulzem. Ještě donedávna jsem dokázala psát s docela slušnými výsledky. Devět mých knih – motivačních románů – několik týdnů po vydání v rychlém tempu mizelo z polic pro bestsellery jako důkaz, že to, co dělám, dělám dobře. Od chvíle, kdy se to stalo a já přijela do Gdyně a veškerou energii vložila do navracení penzionu k životu, monitor mého počítače svítí prázdnotou.

Sahám do schránky na dopisy. Na jejím plastovém štítku stojí mé jméno a příjmení, symbol toho, že začínám znovu.

Když jsem se přestěhovala do Gdyně, nechala jsem za sebou úplně všechno – staré vztahy a skoro všechny věci s výjimkou pár zalepených krabic, které mě spojují s minulostí. Pořád stojí naskládané na sebe ve sklepě penzionu a pokrývá je čím dál silnější vrstva prachu. Už jen při myšlence, že bych je měla vybalit, se roztřesu a pořád ještě naběhlá jizva pod mým břichem začíná žít vlastním životem.

Nedovolím ale myšlenkám, aby si zase dělaly, co chtějí, vytáhnu ze schránky několik obálek a tlustou hromádku reklam. Není tam nic důležitého, kromě jednoho dopisu od soudu. Nemusím ani otevírat obálku, abych věděla, co je uvnitř. Termín rozvodového stání. Mé manželství s Marcinem bylo vždýcky iluzí, protože jsme se dali dohromady ze špatných, sobeckých důvodů. Musely uplynout celé dva roky, než jsem to pochopila. Chtěla jsem prostě za každou cenu vyplnit prázdný prostor ve svém životě. Ambiciózní, inteligentní zaměstnanec korporace mě fyzicky i intelektuálně přitahoval, ale přitom mi v našem vztahu nechával můj vlastní prostor. Jemu to asi taky vyhovovalo. Neustálé cestování mu umožňovalo získávat nové známosti, které, jak se ukázalo, rychle nabyly podobu postelových avantýr. Na služebních cestách obvykle nemohl večer zvedat mé telefony, protože byl každou chvíli zaměstnaný jinou frndou. OK, možná jsem se ani já dost nesnažila. Takže naše těla a naše cíle se k sobě brzo přestaly hodit. Nevěřila jsem mu už dokonce ani tehdy, když sliboval, že s tím přestane, a obtěžoval se s péčí, když jsem se zavřená na klinice snažila nějak po *tamtom* dostat ze všeho se vztyčenou hlavou.

Strkám korespondenci do kapsy svetru a vracím se domů. Vdechuju silnou, návykovou vůni čerstvé barvy a mořského

povětrí – pach mého nového místa na zemi. Jsem na ně hrdá. Když jsme se setkali poprvé, dům – nebo spíše jeho skelet – byl zhmotněním ubohosti a zoufalství. Rozbitá okna, zrezivělé okapy, odpadávající střešní tašky, omítka odlupující se od zdí a zahrada zarostlá plevelem. Přesně tak vypadal. Úplně zpustošený, jako by uvnitř nezůstalo nic kromě studeného vzduchu, čekal na mě. Byli jsme si trochu podobní. Když jsem tam stála s realitním makléřem, který vedl nějaký nesmyslný monolog, mou mysl zalila vlna společných možností. Jenže bych si ten dům nemohla dovolit, kdyby cena vzhledem k lokalitě nebyla tak směšně nízká a kdybych se nemohla spolehnout na dobrou rekonstrukční četu.

Dnes už není ani stopy po tom, co jsem tu před necelým rokem našla. Stojí přede mnou štíhlá vila krémové barvy prostých tvarů, typických pro modernistický styl, kterou jsem zrekonstruovala podle fotografií nalezených na půdě. Na dvou balkónech se pnou liliové klematisy a okna zimní zahrady míří ke gdyňskému přístavu.

Zaposlouchám se, když mímám čtyřku – jediný momentálně pronajatý pokoj –, a dojdou k závěru, že můj host nejspíš někam odešel. Je to žena. Je jí kolem čtyřiceti, má poměrně dlouhé blond vlasy poničené odbarvováním a zvláštní krásu, nahlananou starostmi, nejspíš nějakého většího kalibru. Vyhýbá se očnímu kontaktu, a když už se mi podaří na ni narazit, prostě zmizí. Připomíná mi exotickou tanečnici, kterou někdo úplně zbavil chuti k životu a dobré zábavě. Možná manžel nebo těžká práce... Něco mi říká, že už jsem ji někdy dříve viděla, i když si vůbec nedokážu uvědomit kde a kdy. Nemá ponětí, že její drobná gesta a řeč těla jsou pro mě jako otevřená kniha. Netuší ani, že vím o lži, kterou

jsem odhalila, když jsem ji požádala o občanský průkaz. Odpověděla mi, že zároveň s autem jí ukradli i všechny doklady. Předpokládám, že je to pitomost a že se před někým ukrývá. Pokaždé, když jde ven, nasadí si na hlavu kapuci a kolem krku si omotá šálu, jako by chtěla úplně zmizet. V té ženě je něco, co probouzí můj zájem. Chci vědět, co je zač a proč sem doopravdy přijela.

Kapitola druhá

13. října 2018

Noc

Probrala jsem se zkroucená na židli pod nějakým divným úhlem. Mám před sebou starý mechanický budík, který patřil ještě mému otci. Jeho ručičky ukazují jednu hodinu ráno. Narovná zádá a dojde mi, co se děje – třetí spánky jsou teprve začátek. Za hodinu, možná za dvě mi bude chtít prasknout hlava bolestí. Doufám, že se mi do té chvíle podaří usnout.

Světlo linoucí se z monitoru počítače mi nepomáhá. Postupně tedy nechám přizpůsobit zrak a ostré okraje nábytku a obrazů se pomalu vyhladí. To, co vidím na stole, mi prozradí, čím jsem se včera večer zabývala. Jsem strašně slaboch, nemám žádnou vůli. Na dně malé plastové lahvičky

leží dvě pilulky kvintiaxu, které na mě zírají jako obviňující oči mé terapeutky. Na patře cítím známou hořkou pachut' – potvrzení toho, že svou večerní dávku jsem si už vzala. Hned vedle tabletek stojí sklenička s gravírovaným datem mé svatby. Skoro vybuchnu smíchy – kdybychom s Marcinem dál předstírali, že jsme milující manželé, za pár dnů bychom slavili třetí výročí. Když nepočítám stopu červené kapky, která stekla po vnitřní straně, je sklenička prázdná. Vidím na skle otisk rtěnky. Vypadá jako můj. Vážně? Sakra, proč si nic nepamatuju?!

Do poloviny vyprázdněnou láhev merlotu jsem strčila za stojan na ubrousky na kredenci, určitě proto, abych se po přílivu výčitek svědomí cítila trochu méně vinna. Alkohol vytahuju jenom občas a jen před spaním, když vím, že mě čeká těžká noc. Den můžu vyplnit aktivitou, ale jak mám přečkat čas, kdy za oknem nastává soumrak, a obzvlášť jak snést chvíli, kdy musím jít do postele?

Teď už je nejvyšší čas jít si lehnout. Zapomenout na všechno, aspoň na těch pár hodin. Jen ještě podvědomě kouknu na monitor, na ty černobílé obdélníky s pohyblivými obrazy, které ho vyplňují. Chvíli pozoruju obrazovku, ale jsem ospalá a oči vnímají obraz jen neochotně. Dvorek a zápraží jsou prázdné. Z ostatních záběrů taky sálá nuda. Zívnu a odnesu skleničku do dřezu. Vyliju zbytek vína a láhev hodím do koše na odpadky. Zhasnu světlo v ložnici, a když chci udělat to samé s notebookem, jeden z obdélníků na monitoru ožije. Zpočátku to trochu připomíná zrnitý pohyblivý bod, ale když zaostřím pohled, vidím, že dveře čtyřky jsou pootevřené. Záběr je vysílaný kamerou umístěnou v hale v přízemí. Zajímalo by mě, kam se moje exotická tanečnice

v tuhle hodinu chystá. Na chvíli zapomenu na bolest hlavy, posadím se na židli a čekám, jak se bude situace vyvíjet.

Místo křehké peroxidové blondýny se po chvíli v chodbě objeví nějaká mohutná silueta. Její milenec? napadne mě. Svraštím obočí a čekám, ale mizerná kvalita obrazu mi nedovolí zahlédnout podrobnosti. Sakra! Muž (?) se otáčí na patě, jako by na něco zapomněl a chtěl se vrátit dovnitř. A opravdu, vzápětí zase mizí ve tmě. Místo aby zavřel dveře, otevře je dokořán a světlo dopadající z halý do pokoje odhalí podélný předmět, nehybně ležící na podlaze. Když ho zvedne, to, co jsem zpočátku považovala za velkou roli látky, se ukazuje být ženou (?) – vypadá bezvládně a nepřítomně. Obraz je příliš nevýrazný na to, abych jí viděla do obličeje. Chvilí si namlouvám, že jsem svědkem nějaké erotické hry, ale čím déle se dívám, tím jasněji si uvědomuju, že o tohle tady nejde. Žena má na sobě jen obyčejné bavlněné pyžamo, které má k probouzení erotických fantazií hodně daleko. Že by to byl lupič? Anebo její manžel-kat? Našel ji, překvapil a prostě ji vytáhl z postele? Praštil ji nebo jiným způsobem zneškodnil? Ale vždyť z pokoje nebyl slyšet žádný křik. Anebo jsem prostě nic neslyšela, protože jsem usnula na židli – zasraná alkoholička, zase namol.

Uvnitř mé stále bolavé hlavy pokračuje shon myšlenek, který mi diktuje samé černé scénáře. Ostatně vždyť jsem s nimi jedna ruka. Přitisknu si dlaň na ústa a vydám ze sebe přidušený výkřik. Zároveň s ním zadržuju i nastupující mdloby.

Když hala znovu osiří, namlouvám si, že mi jen chce moje vínem a prášky otupená mysl vyvést nějaký děsivý kousek. Mnu si prsty oční víčka, ale stejně tím nevymažu

scénu, kterou jsem viděla. Pokřivená silueta muže (?) znovu vystoupí z šera, když se na monitoru rozpohybuje obraz přenášený kamerou instalovanou před vchodem. Ženské tělo ho asi na rameni dost tíží, protože když zdolává několik schodů, které oddělují zápraží od zahrady, několikrát se zastavuje a opírá bezvládné tělo o zábradlí. Když už je dole a bere za kliku branky, ženiny vlasy se vpletou do větviček růžového keře. Branka se po chvíli otevře a dovolí muži vyjít na ulici. S bušícím srdcem přecházím k monitoru počítače. Jsem ale zklamaná, v noční tmě nic nevidím.

Dávám si v hlavě dohromady nějaký smysluplný plán, co dělat, pootevřu dveře ložnice a tiše se přesunu do vedlejšího pokoje, z kterého mám výhled na ulici. Vmáčknu se za sloup oddělující dvě okna a zaujmu vhodné místo k pozorování, takové, na kterém mě on nebude mít šanci zahlédnout. Špatný nápad – přestože napínám zrak, borovice obklopující můj dům od ulice mi stíní výhled na část chodníku. Nějaké informace mi dávají jen zvuky, které slyším za oknem. Poznávám v nich klapnutí víka kufru nebo možná dveří jeho auta. Čekám, až nastartuje, ale místo toho se znovu objeví na mém zápraží. Tentokrát je sám. Plynulým pohybem vklouzne dovnitř pootevřenou brankou. Vidím ho zblízka, snažím se zachytit nějaké detaily jeho vzhledu, ale nezahlédnu nic charakteristického, protože má obličej zakrytý černou kuklou. Na ruku má rukavice.

Paralyzovaná strachem, že na něj narazím v hale a budu sdílet osud té ženy, se nevracím do ložnice, kde jsem v panice odhodila mobil. Kráva, totální blbka, nadávám si. Po tom, čím jsem si před rokem prošla, bych měla být opatrnější. V záblesku jasné mysli otevírám šuplík se spodním prádlem,

prohrabu ho a vytáhnu odtamtud pepřový sprej. Vydechnu úlevou a sevřu prsty na chladné stříbrné lahvičce, jedné ze sedmi, které mám poschovávané v různých zákoutích domu. Přikrčím se a naslouchám s hlavou u dveří, ale slyším jen bušení svého srdce a tiché pulzování ve spáncích.

Asi pomalu začínám bláznit. V jednu chvíli ke mně nakonec dolehne tichounké šustění, které zní nejdříve z přízemí a potom ze zápraží. Neblíží se mým směrem ani mi nepřipomíná nic konkrétního, prostě nějaký neurčitý zvuk, který nejdříve slábne a potom úplně ztichne. Nemám tušení, proč se sem ten chlap vrátil ani co dělal, jen cítím, jak mě pomalu opouští napětí, které o dvě nebo možná tři minuty později zmizí a tentokrát se už nevrátí.

Využiju té chvíle, jdu do ložnice a vezmu mobil. Když nastartuje, už zase stojím u okna do ulice. Mhouřím oči, snažím se zahlédnout typ auta a registrační značku. Postupně udělám telefonem dvě fotky, ale obě vypadají jen jako černá skvrna. Ach ano, ruce se mi třesou a před očima mám pořád mžítiky. Jediné, čím si jsem skoro jistá, je barva a typ vozu – tmavě modrá nebo možná černá metalíza, SUV nebo terénní auto. Jsem na sebe našťvaná, že nevidím nic víc. A že jsem nic neudělala. Jako obyčejný zbabělec jsem se schovala do svého pokoje a co nejpečlivěji se izolovala od ženy, kterou by možná ještě bylo možné zachránit.

„Přemýšlej, sakra. Udělej konečně něco správného!“ To byl asi můj hlas. V naprostém tichu zní hluše a jakoby dutě. Ale i tak ho poslechnu. Přejeďu prstem po displeji telefonu a najdu číslo, které v něm mám uložené. Raději bych na ně nevolala, ale asi nemám jinou možnost.

Kapitola třetí

Noc

O půl hodiny později

Pohled na toho policajta mě ani trochu neuklidní, právě naopak. Stefan Kubacki na mě působí jako hadr na býka. Při myšlence, že právě jemu budu muset za chvíli poskytnout výpověď, se mi vaří krev. Už jen řeč jeho těla mi prozrazuje, že mám tu čest s nenapravitelným blbcem. Stoupá po mých schodech jakoby s výčitkou, že jsem ho zase probudila z dřímoty anebo vyrušila od čertví čeho. Uniforma obepíná jeho neforemné tělo, kožený opasek se mu zařezává do tlustého břicha. Nafoukaný skrček, který si jen chce odškrtnout svou práci – takový názor jsem si na něj udělala po několika jeho návštěvách v mém domě.

Když staneme tváří v tvář, jsem si jistá, že chce zavrčet: „Co je zase?!“ a pak mi vytknout, že jsem ho volala zbytečně. Vyvinu velké úsilí, abych předstírala zdvořilost, hledím mu do očí, dívám se na husté tuhé strniště, šedinami prokvetlé spánky a přiřčená ramena. Je pro mě těžké slepit tohle všechno do jednoho celku, prvky namířené mým směrem se mi vznášejí před očima jako drobky zjevné neochoty. Snažím se v jeho pohledu najít nějaký stín sympatie nebo aspoň upřímného zájmu, ale vidím jen nepřátelství.

„Ohlásila jste přepadení a únos?“ začne. Tón jeho hlasu je úplně lhotejný. Líným pohybem vyloví z kapsy zápisník a něco na psaní.

„A pokus o vraždu,“ dodám.

Slyším, jak si ztěžka povzdechne. Když ho pohybem ruky pozvu dovnitř, neochotně překročí práh, zatímco okusuje špičku popisky.

Stojíme v přízemí v hale a on se mě začíná vyptávat. Chvilí mlčím, čekám, až si mozek uspořádá další kousky té skládačky. Říkám mu o všem. Možná jsem při výpovědi trochu zmatená, ale to jen proto, že jsem pořád nervózní. Čekal právě na tohle. Když se v jeho obličejí čím dál viditelněji objevuje nedůvěřivý výraz, moje sebejistota mizí.

„Máte náhradní klíč?“ ptá se nakonec a ukáže na dveře označené číslovkou čtyři.

„Jsou jen přivřené.“ Dojdu blíž a strčím do nich. Pod nápořem mého těla se nehlučně otevrou.

Nečekala jsem, že uvnitř najdu tohle. Pečlivě ustlaná postel, nedotčené láhve s minerálkou, konvice na čaj, čajové sáčky, přesně tolik, kolik jsem jich tu předevčírem nechala. Všechno je na svém místě. Prostě se dívám na jeden ze tří

pokojů, které čekají, až dorazí hosté. Zdá se, že tam žena neměla žádné osobní věci. Zklamaně přejdu k parapetu, chci na něm najít nějaké drobnosti, které by tu mohla nechat. Bez úspěchu.

V koupelně, která patří k pokoji, schází jedna role toaletního papíru, ale čisté ručníky jsou přehozené přes sprchový kout, sprcha je ve stejné výšce, kde ji obvykle sama nechávám. Netknuté mýdlo zabalené do igelitu leží v mýdlenke vedle lahviček se sprchovým gelem a tělovým balzámem. Odpadkový koš je prázdný. Jen z toalety se line nějaký nakyslý pach, který nepoznávám. Sedátko i klozet jsou ale čisté. Ničemu nerozumím. Policista můj zmatek spokojeně zaznamená. Dojde ke stolu, jedním pohybem ruky z něj zvedne ubytovací řád penzionu a pečlivě ho pročítá.

„V seznamu hostů samozřejmě máte údaje té ženy: její jméno, příjmení, rodné číslo, sérii a číslo osobního dokladu, že?“ vrhne na mě pátravý pohled.

Zní to, jako by se neptal, ale konstatoval skutečnost. Chvíli se mi točí hlava, ale můj pohled zase rychle získává správnou ostrost.

„Jen její jméno a příjmení,“ odpovídám. „Tvrдила, že ji okradli. Uvěřila jsem jí,“ lžu.

„Řád jasně stanovuje podmínky přihlášení hosta,“ poklepává na něj prstem. „Nebrala jste ho vážně?“

„Sama jsem ho sepsala, takže ho také přizpůsobuji situaci, pokud to považuji za nezbytné. Chtěla jsem jí pomoci,“ vysvětlím a pokrčím rameny. „Jak jsem říkala, působila na mě vystrašeně a docela zoufale.“

Policista pozvedne pravé obočí, které mi připomíná tlustou, chlupatou housenku. Mám chuť mu ji servat z obličeje.

„Nemělo by to tím spíše vzbudit vaši ostražitost?“

Mlčím. Nemám chuť mu něco vysvětlovat.

„Budu chtít zajistit disk se záběry z kamer,“ říká po chvíli a rozhlédne se po hale.

„Nic takového nemám.“

Vrhne na mě další podezíravý pohled.

„Tak jakým způsobem je zaznamenáván obraz?“

„Kamery jsou vybavené slotem s paměťovou kartou. Samozřejmě vám ji můžu poskytnout.“

Než stačí zareagovat, sama přesunu křeslo stojící v rohu, které jsem nedávno objevila na bleším trhu. Je těžké a z čalounění se line pach prachu. Postavím se na loketní opěrku, zavrávorám a sáhnu po kameře zavěšené nad vchodovými dveřmi. Trochu se mi třesou ruce, ale nakonec narazím na šterbinu, ve které očekávám, že najdu SD kartu. Je prázdná.

„Co to kurva je?“ šeptám, ale policajt mě nejspíš slyší.

„Něco není v pořádku?“ Cítím na sobě jeho znechucený pohled.

„Ten zkurvysyn ji sebral,“ zasyčím a slezu z křesla.

„Můžete se vyjádřit jasněji?“

„Opravdu je to nutné?“

Kubacki mlčí.

„Tak konečně začněte poslouchat, co říkám. Jen tady stojíme a ztrácíme čas. Co kdybyste sám projevil trochu víc iniciativy, místo abyste se na mě díval jako na krávu?“

„Prozatím nic nenasvědčuje tomu, že by v pokoji číslo čtyři někdo strávil noc,“ namíří Kubacki prst na dveře čtyřky.

Doslova kypím vztekem. Musím Kubackému dokázat, že je líný pitomec. Míjím ho a vycházím na zápraží. Mé obavy se ale potvrdí, protože ani v kameře, visící nad hlavními

vchodovými dveřmi, nenajdu paměťovou kartu. Dochází mi, co byl zač ten šramot, který jsem tehdy slyšela.

„Co záložní kopie?“ ptá se policista.

Zavrtím hlavou.

„Takže si shrňme fakta,“ olízne si popraskané rty a jeho hlas získá triumfální tón. „Myslíte si,“ klade důraz na první slovo, „že jste se stala svědkem přepadení. Potíž je, že kromě vaší výpovědi nemáme žádný důkaz, který by vaše slova potvrdil. Dokonce bych řekl, že tady není nic, naprosto nic, co by dokazovalo, že by v onom pokoji někdo strávil dnešní noc. Kolik jste toho dnes vypila, paní Wernerová?“

Poslední věta mě úplně dostane. Cítím v krku nakyslou chuť merlotu coby hořké vzpomínky na večer. Palčivý stud ze sebe samotné mi na okamžik zavře ústa, ale rychle se vzpamatuju.

„Nechápu, co to s tím má společného. Nikdy jste si nedal sklenku vína k večeři?“

„O to nejde,“ trochu strnule se usměje a vráska mezi obočím se mu prohloubí. „Nejde jen o dnešní oznámení, že?“

Chci mu ukázat prostředníček, moje trpělivost je pomalu u konce. Přesto se ale nenechám vyprovokovat.

„Během posledních několika měsíců jste ve své nemovitosti ohlásila několik... incidentů. Neprokázaných, aby bylo jasno.“

Založím si ruce na prsou, zvednu hlavu a vypnu hrudň na znamení, že jeho nařčení se mnou ani nehnu.

„Cítila jsem se ohrožená, ti opilci dvakrát vpadli do mého domu!“ zvedám hlas, zatímco se v myšlenkách vracím k prvnímu událostem před několika měsíci. „Bránila jsem se!“

„Hádal bych se, kdo byl tehdy skutečnou obětí.“

Naprosto vážně jsem v pokušení přejít k tomu policajtovi a praštit ho přímo do ksichtu. Míjejí cenné minuty, které vrahovi pomáhají vzdálit se od místa činu. Ale já vím, jak to funguje. Na vlastní oči jsem viděla svět zpoza policejního skla. Hodiny strávené na poznaňské služebně, kde jsem v souvislosti s událostmi starými více než dva roky prosila o vyslechnutí a o pomoc, ale prosby se setkávaly jen s chladnou lhostejností. Má naivní představa policistů zapálených do své práce se srazila se smutnou realitou. Pamatuju si, jak na mě tehdy zpoza hromad papírů hleděly jejich unavené obličeje, pamatuju si, jak mě posílali z kanceláře do kanceláře. Někteří se vymlouvali na vytížení jinými, důležitějšími věcmi, další bezradně krčili rameny. Našli se i takoví, kteří si naprosto v klidu vařili čaj a zírali na mě, jako bych byla hysterka, totálně odtržená od reality. Byl to horký čaj, čemu věnovali veškerou pozornost, ne vyděšená žena. Ale nebyli to oni, kdo za jejich chybu zaplatil nejvyšší cenu – byla jsem to já a moje dítě.

Teď už chápu, že jestli u nich chci dosáhnout svého, musím to udělat jiným způsobem, který se pořád snažím zdokonalit. Takže vypustím vzduch z plic, abych se zbavila pobouření, které ve mně roste.

Před očima se mi objeví letošní dubnové ráno, kdy jsem kmitala před penzionem a připravovala se na příjezd prvních hostů. Do záhonů jsem sázela bílé lilie a jasmínový keč, do malého rybníčku jsem vypustila dva kapry koi. Byla jsem naplněná radostí a přesvědčením, že po přestěhování z Poznaně zase někde nanovo zapouštím kořeny. Ani jsem si nevšimla, jak branka zavržala pod tíhou vrávorající dvojice. Bylo jim kolem čtyřiceti a páchli levným alkoholem a močí.